

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/100/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113215672
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113215672.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: A. E. G. O. AG, so sídlom A. XXC, CH-XXXX B., Y. F., IČO: CHE-100.023.266, právne zastúpený JUDr. E. Y., advokátom so sídlom ul. F. 8, L., proti odporcovi: H. H., trvale bytom ul. E. F. XXX, Z., t.č. na neznámom mieste, v konaní zastúpený opatrovníkom Mgr. E. Y., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu X. H. X. Y., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: S. B. R. R. C., so sídlom J. XX, R., IČO: 42 264 154, právne zastúpený JUDr. E. F., advokátom so sídlom X.. E. C. 1, M. D., o zaplatenie 396,75 Eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č.k. 17C/315/2013 - 70 zo dňa 07. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka **m e n í t a k**, že navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 72,29 Eur, k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. E. F., do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal a zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 16,80 Eur navrhovateľovi. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 96 ods. 1, 2, 3, § 146 ods. 1 písm. c) a § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), pričom v časti odôvodnenia rozhodnutia o náhrade trov konania konštatoval, že zastavenie konania v dôsledku späťvzatia návrhu zavinil navrhovateľ, a to nie pre správanie odporcu ale naopak, pre jeho obranu. Preto pri rozhodovaní o trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom k tomu, že odporcovi, ktorého pobyt sa súdu nepodarilo zistiť, v konaní žiadne trovy nevznikli, náhradu trov konania odporcovi nepriznal. Vzhľadom k tomu, že v konaní vystupoval aj vedľajší účastník na strane odporcu, považoval za potrebné rozhodnúť aj o práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, ktoré si uplatnil. V danej súvislosti dospel k záveru, že právne postavenie vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní, teda procesné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka sú v O.s.p. upravené v ustanoveniach § 93, § 153d, § 201, pričom z týchto ustanovení je zrejmé, že vedľajší účastník sa môže zúčastniť konania popri navrhovateľovi alebo odporcovi buď ak má právny záujem na výsledku konania, alebo ak ide o právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa antidiskriminačného zákona, zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele alebo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Pre jeho právne postavenie však bolo najpodstatnejšie, že ust. § 93 ods.4 O.s.p. mu priznáva rovnaké práva a povinnosti aké má účastník, z čoho mu vyplynul záver, že vedľajší účastník ma rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, pričom nie je zástupcom tohto účastníka, pretože koná iba za seba. O.s.p. v ust. § 153d a § 201 špecifikuje procesné postavenie vedľajšieho účastníka, a to v prípadoch práva na podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pričom logickým argumentom a contrario možno vyložiť, že pri ostatných, zákonom inak pre

vedľajšieho účastníka neupravených procesných právach a povinnostiach, má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastníci konania. Žiadne iné ustanovenie v O.s.p., ktoré by upravovalo odlišné postavenie vedľajšieho účastníka neexistuje, naopak, zákon celkom jasne ustanovuje, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Zhrnúc vyššie uvedené dôvodil, že ak má účastník právo na náhradu trov konania, také isté práva má aj vedľajší účastník a ďalšou právnou otázkou, ktorou sa zaoberal v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka bolo posúdenie, či právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, ktorý je združením na ochranu spotrebiteľa, je účelné. Zaoberal sa otázkou, či takéto združenie nemá mať vlastný "aparát", teda či nemá byť patrične personálne vybavené, s prihliadnutím na účel jeho existencie, tak aby jeho zastúpenie advokátom nebolo samoučelné. Považoval za samozrejmé, že relevantnú, skutočnú ochranu práv spotrebiteľov môže poskytovať len odborne vzdelaný personál, znalý všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov s tým, že takýmto personálom musí byť toto združenie vybavené, v opačnom prípade by nemohlo plniť účel, za ktorým bolo založené. Suplovať plnenie tejto úlohy udelením plnomocenstva advokátom v občianskom súdnom konaní sa mu preto javilo ako účelové, v nadväznosti na čo došiel k záveru o neúčelnosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátom v tomto konaní. Zdôraznil, že v danom prípade vedľajší účastník urobil jedno písomné vyjadrenie, v ktorom vzniesol námietku premĺčania práva navrhovateľa, čo možno považovať za nenáročný procesný úkon, keď iné, pre konanie podstatné úkony, ohliadnuc od vlastného podnetu na vstup do konania, v tomto konaní vedľajší účastník neurobil. V danej súvislosti konštatoval, že právo na poskytnutie právnej pomoci a náhrada trov konania, vrátane tých, ktoré sú spojené so zastupovaním advokátom, sú dve rôzne veci, ktoré síce spolu súvisia, ale možno ich oddeliť. Mal za to, že vedľajší účastník je zo svojej podstaty odborníkom na podporu a ochranu záujmov práv spotrebiteľa, ktorého ďalšie odborné zastupovanie nie je možné za každých okolností chápať ako účelné. Pripustil, že zastúpenie združenia ako vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní advokátom nemusí byť v každom prípade neúčelné, malo by však ísť o právne zložitejší prípad, kedy by ani personálne vybavenie združenia nemuselo postačovať na riadne a plnohodnotné zastupovanie združenia, čo v tomto konaní splnené nie je. Na podporu uvedených záverov poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov, najmä však Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uzneseniach sp. zn. 6 MCdo 9/2013, či 6 MCdo 5/2013.

Proti tomuto uzneseniu, jeho výrokovej časti, ktorou vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník na strane odporcu. Využitie práva podať riadny opravný prostriedok odôvodnil tým, že v danom prípade navrhovateľ vzal svoj návrh na začatie konania späť bez udania dôvodu, preto bolo konanie zastavené v dôsledku procesného zavinenia navrhovateľa, ktorý je tak povinný nahradiť trovy konania odporcu, ako i trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Čo sa týka dôvodnosti náhrady trov právneho zastúpenia, poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/177/2013 - 61 zo dňa 28. októbra 2013. Zdôraznil, že judikatúra Európskej únie nevidí žiadny dôvod na neposkytnutie právnej ochrany aj právnickej osobe, pričom procesná aktivita vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní evidentne súvisela s ochranou spotrebiteľa, ktorej sa priznáva význam pri zvyšovaní kvality života spotrebiteľov. Takýmto prostriedkom ochrany môže byť aj inštitút náhrady trov konania, v rámci ktorého nemožno poprieť aj jeho sankčnú povahu, v súvislosti s čím poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 MCdo 4/2010 zo dňa 14. septembra 2011. Zdôraznil, že Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí, pričom takýmto zástupcom môže byť i advokát. Mal za to, že v množstve súdnych sporov už pomoc vedľajšieho účastníka pri vstupe do konania môže voči navrhovateľovi pôsobiť odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť, resp. premĺčanie uplatňovaného nároku, berie svoj návrh späť. Dospel tak k záveru, že zmysel vedľajšieho účastníctva sa v predmetnom konaní naplnil, keď vedľajší účastník poskytol odporcovi - spotrebiteľovi skutočnú pomoc v spore, čím mu vznikli účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia. Aj napriek tomu, že vedľajší účastník je organizáciou zriadenou na ochranu spotrebiteľa, právne zastúpenie advokátom považoval v predmetnom konaní za účelné. Vyjadril presvedčenie, že ak nebudú priznávané trovy právneho zastúpenia združeniam zriadených na ochranu spotrebiteľa, v dlhodobej perspektíve nebude v skutočnosti dosiahnutá účelná ochrana týchto práv v konaniach vedených v spotrebiteľských sporoch. Na základe uvedeného navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a zaviazat navrhovateľa povinnosťou zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 72,52 Eur. Náhradu trov odvolacieho konania si vedľajší účastník na strane odporcu neuplatnil.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu sa vyjadril navrhovateľ. Mal za to, že súd prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi rozhodol správne, a to s poukazom na najnovšiu rozhodovaciu prax slovenských súdov. Uviedol, že dôvodom späťvzatia žaloby bolo, že súd bol v súlade s ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadnúť na premlčanie práva, čo v čase podania návrhu na začatie konania neplatilo, preto v snahe o nápravu vzniknutého stavu vzal návrh na začatie konania späť. Pripomenul, že v prípade spotrebiteľských zmlúv s účinnosťou od 01.05.2014 právny poriadok určuje orgánu rozhodujúcemu o nároku vyplývajúcom zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť prihliadať na premlčanie či inú zákonnú prekážku, na základe ktorej nemožno priznať plnenie i bez návrhu. Zastával preto názor, že odporca ako spotrebiteľ by dosiahol v konaní rovnaký úspech bez pričinenia vedľajšieho účastníka, keďže tento neuviedol žiadne skutočnosti ani právne argumenty, ktoré by súd prvého stupňa viedli k predmetnému rozhodnutiu alebo na ktoré je súd povinný prihliadnúť z úradnej povinnosti a ktoré by navrhovateľa viedli k späťvzatiu žalobného návrhu. Uviedol, že súd prvého stupňa vo veci nerozhodol na základe aktivity právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ale až na základe dispozičného úkonu navrhovateľa, pričom ak by súd prvého stupňa považoval námietku premlčania za rozhodujúcu skutočnosť, mohol vo veci rozhodnúť bezprostredne po jej vznesení a na jej základe. Upozornil, že trovy právneho zastúpenia advokátom nie sú vždy trovami potrebnými na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva s tým, že takýto záver nemá oporu nielen v jazykovom výklade ust. § 142 ods. 1 O.s.p., ale ani pomocou interpretačných metód nie je možné korektné uviesť presvedčivé argumenty pre právny názor vynímajúci trovy spojené so zastupovaním advokátom z posúdenia toho, či boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Úlohou súdu podľa jeho názoru nie je mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa jeho výsledku, ale zvážiť, či neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených trov. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 MCdo 1/2014 zdôraznil, že je potrebné rozlišovať medzi právom na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Zároveň spochybňoval spôsob vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ktorý označil za neadresný, uskutočnený len oznámením o vstupe do konania so žiadosťou o doručenie návrhu, a to všetko bez akejkoľvek znalosti predmetu konania len predpokladajúc podľa navrhovateľa, že ide o spotrebiteľský spor, pričom neraz ide o právoplatne skončené veci. Takáto neznalosť predmetu konania neumožňuje chápať záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, ak nemá základnú vedomosť o tom, aké právo a právo koho má ako subjekt na to zriadený chrániť s tým, že obrana odporcov v jednotlivých konaniach spočíva v paušálnych úkonoch. Poukázal na to, že otázkou účelnosti trov konania, najmä vo vzťahu k zastúpeniu účastníka konania advokátom v prípadoch hromadných a administratívne jednoduchých podaní, so vo viacerých nálezoch zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky, napr. IV. ÚS 3259/11, III. ÚS 3303/11, I. ÚS 988/12, ktorý dospel k rovnakému záveru o ich neúčelnosti a k súladu rozhodnutí súdov, ktoré v konaniach rozhodli o nepriznaní náhrady trov konania práve z dôvodu ich neúčelnosti. Ďalej dal do pozornosti judikatúru Najvyššieho súdu SR obsiahnutú v uzneseniach sp. zn. 2SŽi/6/2014 a sp. zn. 2SŽi/10/2014, ako aj uznesení sp. zn. 6 MCdo/5/2013 a na podporu svojej argumentácie zároveň spomenul uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 615/2014-11 zo dňa 28.11.2014, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/207/2014, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/15/2014 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/69/2013. Mal za to, že zákonodarcu pripravil vysoký štandard ochrany spotrebiteľa a splnil tak všetky svoje záväzky vyplývajúce z európskych princípov ochrany spotrebiteľa. Z rozsudku Súdneho dvora vo veci C-470/12 mu vyplynulo, že poskytovanie právnej pomoci právnickým osobám nie je v zásade vylúčené, ale treba ho posúdiť s ohľadom na príslušné právne predpisy a situáciu dotknutej spoločnosti, pričom je možné zohľadniť predmet sporu, najmä hospodárske záujmy na ňom. Nie je teda vylúčené, aby sa zásady účinnej súdnej ochrany v zmysle čl. 47 Charty základných práv EÚ dovoľávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia preddavkov na trovy konania alebo zastupovanie advokátom. Považoval za zrejmé, že ak vedľajší účastník ponúka svoje služby na ochranu a pomoc spotrebiteľom, mal by byť dostatočne personálne a finančne vybavený, aby mohol svedomito vykonávať svoju činnosť. Nežiadal preto, aby vedľajší účastník bol principiálne vylúčený z práva na náhradu trov konania, ale aby súdy prihliadali na všetky okolnosti prípadu a nerozhodovali mechanicky, ale racionálne. Ďalej poukázal na to, že tým, že je zastúpený slovenským advokátom, šetrí trovy konania, k náhrade ktorých by bol prípadne zaviazaný odporca, ale aj štát, a to tým, že si jednak neuplatňuje náhradu cestovných výdavkov zo zahraničia do miesta konania pojednávania v predmetnej veci v Slovenskej republike a tiež tým, že v konaní nevyužíva svoje ústavné právo na tlmočníka podľa ust. čl. 47 Ústavy SR v spojení s ust. § 18 a § 141 ods. 2 O.s.p. Dospel tak k záveru, že zastupovanie advokátom v danom prípade nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. S prihliadnutím

na uvedené skutočnosti navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správne s tým, že voči vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom a DPH celkom v sume 43,93 Eur.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu je potrebné zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p., a to z nasledujúcich dôvodov:

Odvolaním vedľajšieho účastníka na strane odporcu bolo napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa iba vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozhodnutia a uznesenie súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti ostalo právoplatné a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Z obsahu spisu je vyplýva, že návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 30.05.2013 sa navrhovateľ domáhal zaplatenia istiny vo výške 396,75 Eur s príslušenstvom odporcom z titulu nesplnenia dlhu vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere zo dňa 12.10.2007. Po doplnení návrhu v zmysle uznesenia súdu prvého stupňa č.k. 14Ro/280/2013-24 zo dňa 15.07.2013, splnení poplatkovej povinnosti navrhovateľa a prevedení veci do registra "C" bez vydania platobného rozkazu oznámilo Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ (ďalej len Združenie) podaním doručeným dňa 09.10.2013 svoj vstup do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane odporcu a v nasledujúcom podaní doručenom dňa 06.02.2014 vznieslo námietku premĺčania uplatneného nároku. Z uvedeného dôvodu navrhlo návrh zamietnuť a priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Uznesením č.k. 17C/315/2013-67 zo dňa 12.09.2014 súd prvého stupňa v nadväznosti na postúpenie uplatnenej pohľadávky pripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa a ďalším uznesením č.k. 17C/315/2013-68 zo dňa 22.09.2014 ustanovil odporcovi opatrovníka, keďže sa adresu jeho bydliska ani napriek početným opatreniam nepodarilo zistiť. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 05.11.2014 vzal navrhovateľ návrh na začatie konania v celom rozsahu späť dôvodiac obranou odporcu.

Podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Odvolací súd zdôrazňuje, že náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia, ktorá sa uplatní aj v tomto prípade a ktorej právny základ tvorí vyššie citované ustanovenie, je sankčná náhrada trov konania, ktoré by za iných okolností nevznikli.

Odvolací súd sa v prejednávanej veci po jej dôkladnom preskúmaní nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., keď vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania v konečnom dôsledku nepriznal pre ich neúčelnosť. V aktuálnom procesnom štádiu je nesporné, že účastníkom konania, ktorý procesne zavinil zastavenie konania, je navrhovateľ, ktorý túto skutočnosť v odvolacom konaní ani nerozporoval. Súd prvého stupňa však pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z nesprávneho záveru, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie musí nevyhnutne disponovať personálnym aparátom, u ktorého je daná odbornosť v oblasti právo, čo má byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v preskúmvanej veci poukazujúc na ich neúčelnosť. Odvolací súd tak nepovažoval za správnu právnu úvahu súdu prvého stupňa, v zmysle ktorej trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak aj vedľajší účastník vo svojich podaniach používa opakujúce sa argumenty vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevylučuje a zároveň nemožno prehliadnuť, že druhá procesná strana v obdobných právnych sporoch na uplatnenie svojho práva používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti. Samotnú účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať najmä vo väzbe na

výsledok sporového konania, ktoré pre odporcu po intervencii vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane dopadlo v konečnom dôsledku úspešne, nakoľko na splnenie žalovanej povinnosti nebol rozhodnutím súdu zaviazaný.

Odvolačný súd nespochybňuje závery, ku ktorým dospel dovolací súd v rozhodnutiach, na ktoré poukázal súd prvého stupňa i navrhovateľ v rámci vyjadrenia k odvolaniu vedľajšieho účastníka. V konkrétnostiach súdnej veci však odvolací súd zastáva názor, že ich aplikácia by nebola v tomto prípade na mieste. Vedľajší účastník na strane odporcu vstúpil riadne do konania v štádiu, v ktorom toto už nedisponovalo rozkazným charakterom, a po doručení spisového materiálu vzniesol dostatočne konkretizovanú námietku premlčania, pričom išlo o procesný úkon, ktorý smeroval k ochrane práv odporcu ako spotrebiteľa v sporovom konaní. Samotný navrhovateľ odôvodnil späťvzatie návrhu obranou odporcu, ktorá spočívala práve v námietke zaujatosti dôvodne vznesenej vedľajším účastníkom vystupujúcim na jeho strane, preto záver o neúčelnosti takto vzniknutých trov právneho zastúpenia je ťažko obhájitelný. Skutočnosť, že aktuálne platná právna úprava ukladá konajúcemu súdu v spotrebiteľských veciach povinnosť z úradnej povinnosti prihliadnuť okrem iného i na premlčanie uplatnenej pohľadávky, odvolací súd na rozdiel od navrhovateľa nepovažoval za relevantný podklad pre formuláciu záveru o neúčelnosti trov konania vynaložených zo strany vedľajšieho účastníka, keďže vznesenie námietky premlčania možno aj napriek ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa naďalej považovať za štandardný spôsob procesnej obrany dotknutého účastníka, ktorej charakter bol v danom prípade spôsobilý privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie vo veci, obzvlášť pri zohľadnení toho, že v čase vznesenia námietky premlčania vedľajším účastníkom, t.j. dňa 30.01.2014, citovaná právna úprava neexistovala, nakoľko k doplneniu predmetného ust. § 5b do zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa došlo až jeho novelou č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 13.06.2014.

Odvolačný súd rovnako zdôrazňuje, že Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník, hoci by aj bol odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastúpením. To sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom, nakoľko vedľajší účastník má v zmysle ust. § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu znamená porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa názoru súdu prvého stupňa nespĺňa znaky právne zložitejšieho prípadu, a v prípade svojho procesného úspechu, prípadne zastavenia konania zavineného odporcom, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcu vychádzať z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď v konaní neboli zistené dôvody, pre ktoré by vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu napriek nespornej skutočnosti, že zastavenie konania procesne zaviniť navrhovateľ v snahe vyhnúť sa nepriaznivému meritórnemu rozhodnutiu, nemala byť priznaná náhrada trov konania, odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia vo výroku o náhrade trov konania a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov prvostupňového konania, pozostávajúcu z nasledujúcich úkonov právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia (2013) vo výške 28,22 Eur podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnej v čase vykonania príslušného úkonu (ďalej len vyhláška), spolu s režijným paušálom vo výške 7,81 Eur pre rok 2013 v zmysle ust. § 16 ods. 3 vyhlášky; 2. vyjadrenie zo dňa 30.01.2014 vo výške 28,22 Eur podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky, spolu s režijným paušálom vo výške 8,04 Eur pre rok 2014, t.j. spolu náhrada trov prvostupňového konania priznaná vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu predstavuje sumu 72,29 Eur (namiesto uplatnených 72,52 Eur - z dôvodu nesprávnej výšky uplatneného režijného paušálu v súvislosti s úkonom právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom).

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu v odvolacom konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu s výnimkou trov právneho zastúpenia žiadne iné trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.